ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ J. - JOSEPH RENAUD

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ

δόκτωρ Φράνκ Βέμπ ἦταν καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ του, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κελλιά, στὰ ὁποῖα κλείνουν τοὺς καταδικασμένους εἰς θάνατον, ἐξαντλημένος, ἀνάκανος νὰ κάνη μιὰ κίνησι. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι σιγὰ - σιγὰ ἔπεφτε ἕνα ἀθέατο βουνὸ καὶ τοῦ πλάκωνε τὸ στῆθος... Ἕνα σιδερένιο χέρι τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό... Τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν γύρω του...

Λὲν ἤξερε τί ὥρα ἦταν...

Τὸ μόνο ποὺ γνώριζε, ἦταν ὅτι πλησίαζε ἡ ὥρα, ποὺ θὰ τὸν κρεμούσανε, γιὰ ἕνα ἔγκλημα, ποὺ εἶχε κάνει σὲ στιγμὲς παραφροσύνης. Πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες, ὁ δόκτωρ Φράνκ Βὲμπ σκότωσε τὸν φίλο του τὸν Τζόε, γιὰ νὰ τοῦ πάρη πίσω ἕνα χρηματικὸ ποσόν, ποὺ τοῦ εἶχε κερδίσει ἐκεῖνος στὶ χαρτιά. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶχε προξενήσει κατάπληξι στὴν περιφέρεια. Ὁ κυβερνήτης τῆς πολιτείας εἰδοποίησε τοὺς δικαστάς ὅτι ἔπρεπε νὰ φανοῦν σκληροὶ στὴν ἀπόφασί τους, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ κοινὴ γνώμη, ποὺ εἶχε ἀγανακτήσει μὲ τὴ θηριωδία τοῦ δόκτορος.

Καὶ ὁ Βὲμπ καταδικάστηκε σὲ θάνατο δι' ἀγχόνης.

Καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του θὰ γινόταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου...

* * *

Ἀπὸ βράδυς ὁ Κέμπ εἶχε πέσει σ' ἕνα βαθύ, ἀποκτηνωτικὸ ὕπνο. Νὰ ὅμως, ποὺ συνῆλθε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν λήθαργο. Ξύτνησε, μὲ μιὰ ἀνυπόφορη ἀγωνία στὴν καρδιά. Τοῦ φαινότανε πὼς τὸ αἷμα του ἔφευγε σταλαγματιὰ - σταλαγματιὰ ἀπὸ πάνω του καὶ πὼς ἡ ψυχή του διαλυόταν σὰν σύννεφο.

Ἔφριξε μὲ τὴ σκέψι ὅτι τὸ μαρτύριο αὐτὸ θὰ διαρκοῦσε ἴσως πολλὲς ὧρες ἀκόμα, ὥς ὅτου πᾶνε νὰ τὸν πάρουν, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν ἀγχόνη.

Τί ὥρα νὰ ἦταν ἄραγε ; Ὦ ! ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ μάθανε τὴν ὥρα...

Ἐρριξε ἕνα βλέμμα γύρω του. Τὸ κελλί του ἦταν μαῦρο, σκοτεινό... Ὁ Βὲμπ ἔβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ ἀτελπισίας. Ἕνοιωσε ἕναν κρύο ἱδρῶτα νὰ τὸν λούζη ὁλόκληρον. Τὰ νύχια του πάγωσαν, κοκκάλωσαν...

Ἀπερίγραπτος τρόμος κυρίευψε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε δείξει ὥς τότε ἀτεράνθρωπη ψυχραιμία, ποὺ ἄκουσε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Ἂν ξυπνοῦσαν τὸν Βὲμπ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θὰ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ περάσουν τὴ θηλειὰ ἀπὸ τὸ λαιμό, δὲν θὰ τρόμαζε ἴσως τόσο... Μὰ τὸ ἀπότομο ξύπνημά του μὲς στὴ νύχτα, μέσα στὴν πένθιμη σιωπὴ τοῦ κελλιοῦ του, τὸν εἶχε συγκλονίσει ὁλόκληρον...

Τοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγε τὰ βογγητὰ καὶ τοὺς ἀνασταναγμοὺς ὅλων τῶν καταδίκων ποὺ ξενύχτισαν, πρὶν ἀπὸ αὐτόν, στὸ καταραμένο ἐκεῖνο κελλί, περιμένοντας νἀρθῆ ἡ ὥρα τους νὰ ἐκτελεσθοῦν. Ὁ Βὲμπ δὲν ἔνοιωθε μονάχα τὴ δική του ἀγωνία, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγωνία πολλῶν ἄλλων μελλοθανάτων.....

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ν' ἀντιδράση στὴν τρέλλα, ποὺ τὸν κυρίευε ὕπουλα, πονηρά... Ὁ τρόμος τοῦ εἶχε θολώσει τὸ μυαλό...

Καὶ ξαφνικά, μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ἀλλοφροσύνης βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη του.

Δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι ὅτι δυὸ ἀόρατα χέρια τὸν ἅρπαξαν καὶ τὸν τίναξαν σὲ μιὰ μαύρη ἄβυσσο, στὴν ὁποία ἔπεφτε... ἔπεφτε... ἔπεφτε, χωρὶς νὰ ξέρη ἂν θὰ φτάση ποτὲ στὸ βάθος της !...

Καὶ ἡ ἐντύπωσι αὐτὴ ἦταν τόσο ὀδυνηρή, ὥστε ὁ Βὲμπ προτίμησε νὰ πεθάνη ἀμέσως, παρὰ νὰ βαστάξη ἀκόμα λίγο τὸ μαρτύριό του αὐτό.

—Κρεμάστε με ! οὔρλιασε. Κρεμάστε με, νὰ γλυτώσω ἀμέσως ! Λὲν μπορῶ νὰ βαστάξω ἄλλο ! Κρεμάστε με !...

* * *

Οἱ φύλακες, ποὺ φρουρούσανε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Βέμπ, ἄνοιξαν καὶ μπήκανε μέσα. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς κρατοῦσε ἕνα φανάρι, ποὺ τὸ ἀκούμπησε χάμω.

Ὁ δόκτωρ Κὲμπ ἔβγαλε ἀκόμα ἕνα βρυχηθιὸ καὶ τινάχτηκε ὀρθιος ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, σὰν νευρόσπαστο.

Οἱ δυὸ φύλακες ὥρμησαν ἀπάνω του καὶ τὸν κράτησαν ἀκίνητο.

—Κρεμάστε με ! ἐξακολούθησε ὁ Βέμπ. Κρεμάστε με μιὰ ὥρα ἀρχήτερα... Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ βαστάξω τὸ μαρτύριο αὐτό. Κρεμάστε με !

Οἱ δεσμοφύλακες τὸν ἔρριξαν στὸ κρεββάτι του...

Ὁ δόκτωρ ἄρχισε νὰ σιγοκλαίη.....

Καὶ ὁ ἐλαφρὸς θόρυβος, ποὺ ἔκανε τὸ κλάμα του, τοῦ ἦταν εὐχάριστος, σὰν μιὰ παράξενη μουσική. Δοκίμασε νὰ τὸν παρατείνη. Ἄκουγε μόνος του τοὺς ἀναστεναγμούς, τ' ἀναφιλλητὰ καὶ τὸ κλάμα του, καὶ ἡ συναίσθησι ὅτι ζοῦσε ἀκόμα, τοῦ προξενοῦσε μιὰ γλυκειὰ αἴσθησι.

Σὲ λίγο ὅμως ἕνα τρομαχτικὸ ὅραμα παρουσιάστηκε μπροστά του.

Εἶδε τὸν Τζόε, τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκότωσε, νὰ τὸν κοιττάζη μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, κατακόκκινα, μὲ τὰ δόντια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὰ χείλη, σ' ἕνα σαρκαστικό, ἀπαίσιο μορφασμό !...

—Κρεμάστε με, ἐπιτέλους, νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο ! Ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη. Λυτηθῆτε με ! Λὲν βαστῶ πειά !...

* * *

Ἀπὸ τὰ δυνατὰ ξεφωνητά του ξύπνησαν καὶ οἱ κατάδικοι τῶν ἄλλων κελλιῶν καὶ ἄρχισαν νὰ παρατονιοῦνται, ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ κοιμηθοῦν. Τοῦ κάκου οἱ φύλακες προσπαθοῦσαν νὰ κάνουν τὸν δόκτορα νὰ ἡσυχάση, νὰ σταματήση τὶς φωνές. Εἶχαν μπῆξει τόσο βαθειὰ τὰ νύχια τους στὸ κρέας του, ὥστε τὸν εἶχαν γδάρει, τὸν εἶχαν αἱματώσει... Μὰ ὁ πόνος προξενοῦσε εὐχαρίστησι στὸν Βέμπ...

Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ. Καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε :

—Τί γίνεται ἐδῶ μέσα ;

Εἶχαν πάει ὁ ἀρχιφύλαξ καὶ ὁ σερὶφ (*), γιὰ νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Οἱ δεσμοφύλακες τοὺς ἐξήγησαν τὴν κατάστασι.

—Ὁ κατάδικος κοντεύει νὰ τρελλαθῆ ! συμπήρωσανε. Λὲν μποροῦμε πειὰ νὰ τὸν κάνουμε νὰ λογικευθῆ !... Θέλει, σόνει καὶ κατά, νὰ τὸν κρεμάσουμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα !...

—Συνηθισμένη ἱστορία ! εἶπε ὁ ἀρχιφύλαξ, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἐξοικειωμένου ἀπὸ καιρὸ μ' αὐτὰ τὰ δράματα.

Μὰ ὁ μελλοθάνατος ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη πιὸ δυνατά :

—Θέλω νὰ μὲ κρεμάσετε τώρα ἀμέσως !... Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία !... Λυτηθῆτε με !...

—Λὲν μποροῦμε νὰ σὲ κρεμάσουμε, πρὶν ἀπὸ τὶς 6 1/2 τὸ πρωΐ !... ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιφύλαξ. Ἡ ὥρα εἶνε τρισήμισυ ἀκόμα. Πρέπει νὰ περιμένης, νὰ κάνης ὑπομονή...

—Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ περιμένω πειά !... Λυτηθῆτε με !... Θὰ τρελλαθῶ !.... Μὴ μὲ βασανίζετε περισσότερο !... Κρεμάστε με ἀπὸ τώρα !...

Ὁ ἀρχιφύλαξ κι' ὁ σερὶφ συνεννοήθηκαν μ' ἕνα βλέμμα. Φωνόντουσαν σὰν νὰ ἔλεγαν :

—Ἂς τοῦ κάνουμε αὐτὴ τὴ χάρι ! Εἶνε ἔργο φιλανθρωπίας !... Τί τώρα, τὶ ἀργότερα...

Ὕστερ' ἀπὸ ἑξῆντα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁδηγοῦσανε τὸν δόκτορα Βὲμπ στὴν ἀγχόνη.

Ὁ μελλοθάνατος κρεμόταν σχεδὸν ἀπὸ τὸ χερὶ τοῦ ἱερέα, ποὺ περπατοῦσε δίπλα του.

Τὸ στόμα του ἦταν ὀρθάνοιχτο. Τὰ μάτια του εἶχαν σβύσει. Παραπατοῦσε σὲ κάθε βῆμα. Προσπαθοῦσε νὰ ἐπαναλάβη τὶς εὐχὲς τοῦ ἱερέως. Ἀπὸ τὸ στόμα του ὅμως ἔβγαιναν μονάχα ἄναρθροι ἦχοι... Πλησίαζε, ἐπιτέλους, ἡ τρομαχτικὴ στιγμή, ἡ ὁποία, ὡστόσο, θὰ λύτρωνε τὸν δόκτορα ἀπὸ τὸ μαρτύριό του.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ δωμάτιο τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων, ὁ Βὲμπ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι, οὔτε καὶ ν' ἀντιληφθῆ τί συνέβαινε γύρω του.

Μιὰ λέξι μονάχα ἔβγαινε ἀπὸ τὰ χείλη του, βραχνὰ καὶ ὑπόκωφα :

—Γρήγορα !... Γρήγορα !...

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔκοβαν τὸ σχοινί, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρεμόταν τὸ σῶμα τοῦ δόκτορος Βέμπ...

* * *

Τὸ πτῶμα εἶχε μεταφερθῆ πρὶν ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας στὸν νεκροθάλαμο, ὅταν ξαφνικά, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου στὸ γραφεῖο τοῦ σερίφ. Θὰ ἦταν τότε ἡ ὥρα πεντέμισυ....

—Ἐμπρός ! εἶπε ὁ σερίφ, ὁ ὁποῖος δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίση τὸν ὕπνο του, ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀπρόαττο νυχτερινὸ περιστατικό.

—Ἐσὺ εἶσαι, σερίφ ; ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

—Μάλιστα.

—Ἐδῶ Τζόνσον, κυβερνήτης τῆς πολιτείας. Μπορεῖς νὰ μοῦ φέρης στὸ ἀκουστικὸ τὸν δόκτορα Βέμπ ;

—Μά....., τραύλισε ὁ σερίφ.

—Ναί, ξέρω, ὁ κανονισμὸς ἀπαγορεύει στοὺς καταδίκους νὰ τηλεφωνοῦν ὁπωσδήποτε... Μὰ πρόκειται τώρα περὶ ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως... Ἔχω ν' ἀνακοινώσω στὸν Βὲμπ μιὰ εὐχάριστη εἴδησι... Οἱ δικασταί, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μακρὰ σύσκεψη, ποὺ βάσταξε ὅλη τὴ νύχτα, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ εἰσήγησι ποὺ τοὺς ἔκανα ἐγώ, μετανοιωμένος γιὰ τὴν αὐστηρότητα ποὺ ἔδειξα στὴν ἀρχὴ ἀπέναντι τοῦ Βέμπ, ἀποφάσισαν νὰ μετατρέψουν τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου σὲ δεκαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα. Τυχερὸς αὐτὸς ὁ Βέμπ... Γλύτωσε τὴ ζωή του μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσί του !...

.. ..